

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/330/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216206288
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6216206288.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu D. V. F., a. s., so sídlom XXX XX V., X. 5, C.: XX XXX XXX, proti žalovanej U. P. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX X. M., Y. XXX/X, o zaplatenie sumy 33.599,40 € istiny s príslušenstvom, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3Csp/153/2016-110 zo dňa 04. 07. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

II. Žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu XX.XXX,XX € istiny, úrok vo výške 5,99 % ročne z uvedenej sumy od 25. 10. 2013 do 18. 08. 2014 a úrok z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy XX.XXX,XX € od 19. 08. 2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného) v plnej výške.

2. Okresný súd vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca so žalovanou uzavreli dňa 18. 09. 2012 zmluvu o D. W. úvere č. XXX/XXXX/XXSU, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej účelový úver zabezpečený nehnuteľnosťou vo výške XX.XXX,- €. Má teda za to, že sa jedná o účelový špecifický spotrebný úver zabezpečený nehnuteľnosťou a súčasťou zmluvy boli X. D. V. F., a. s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo. Úver bol poskytnutý za účelom splatenia úveru a údržby nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej. Žalovaná sa zaviazala úver splatiť v 239 splátkach tak, že prvá splátka vo výške 252,78 € je splatná dňa 25. 11. 2012, druhá až 238 splátka vždy k 25. dňu v mesiaci a posledná splátka vo výške 248,26 € je splatná 20. 09. 2032. Konečná splatnosť úveru bola 25. 09. 2032. Úver bol poskytovaný za pohyblivú úrokovú sadzbu, stanovenú ako súčet základnej úrokovej sadzby pre OTP Easy úvery s fixáciou na 1 rok a hrubej marže 1,50 % ročne s tým, že hrubá marža sa nebude meniť počas trvania celého úverového vzťahu. Základná úroková sadzba ku dňu podpísania zmluvy bola určená vo výške 4,99 % ročne a výsledná úroková sadzba úveru ku dňu podpísania zmluvy predstavovala 6,49 % ročne. Strany sa dohodli, že v prípade, ak je žalovaná ako dlžník v omeškani so splatením úveru alebo akejkoľvek splátky úveru podľa tejto zmluvy, je žalobca oprávnený od nasledujúceho dňa po dni splatnosti až do dňa skutočného zaplatenia splatnej pohľadávky účtovať zo splatnej a nesplatennej sumy úveru okrem úroku aj úrok z omeškania vo výške maximálne 8 % ročne. Pri podstatnom porušení zmluvných povinností bol žalobca oprávnený vyhlásiť úver alebo jeho časť za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorázovo pred termínom splatnosti. Dlžníčka bola povinná vrátiť nesplatený úver spolu s úrokmi, poplatkami a s príslušenstvom najneskôr do 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia oznámenia o odstúpení od zmluvy alebo oznámenia o vyhlásení úveru za splatný.

Z dôvodu, že žalovaná bola v omeškaní so splácaním úveru, žalobca ju vyzval výzvou na zaplatenie záväzku zo 04. 03. 2014 na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.796,98 €, najneskôr do 20. 03. 2014 a výzva bola žalovanej doručená do vlastných rúk dňa 07. 03. 2014. Žalobca žalovanú touto výzvou upozornil, že v prípade nevyrovnaní záväzkov po lehote splatnosti vyhlási úver za predčasne splatný a bude povinná ho splatiť do 10 dní odo dňa doručenia vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Napriek tejto výzve si žalovaná naďalej neplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy, preto žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný dňa 05. 08. 2014, pričom účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastáva v 10. deň odo dňa doručenia tejto výzvy žalovanej. Výzva jej bola doručená dňa 08. 08. 2014, preto od 19. 08. 2014 bola žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi záväzok v plnej výške vyplývajúci zo zmluvy o úvere.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52, 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Súd zistil, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu obsahuje všetky zákonné náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Táto zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky. Žalobca poskytol žalovanej dohodnuté peňažné prostriedky, preto žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky. Nakoľko si žalovaná svoju povinnosť riadne a včas neplnila, žalobca dlh žalovanej zosplatnil v zmysle § 565 OZ dňa 05. 08. 2014 a celý dlh žalovanej sa stal splatným 18. 08. 2014. Žalobca si uplatnil žalobou istinu vo výške 33.599,40 €, ktorú sumu žalovaná aj uznala, a preto okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť túto sumu žalobcovi, a to s ročným úrokom vo výške 5,99 % ročne od 25. 10. 2013 do 18. 08. 2014 a s úrokmi z omeškania vo výške 3 % ročne od 19. 08. 2014 do zaplatenia.

4. Súd v dôvodoch rozsudku poukázal na to, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok. Z ust. § 502 a 503 Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. V prípade, ak dôjde k splatnosti dlhu, a to vyhlásením mimoriadnej splatnosti, od tejto doby je už dlžník v omeškaní, a musí preto platiť úroky z omeškania. V tomto smere okresný súd poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98 publikovaný ako judikáta R59/1998, z ktorého vyplýva, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Z uvedeného dôvodu má preto žalobca ako veriteľ právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba do 18. 08. 2014, teda do doby, kedy nastala účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne má žalobca právo iba na úroky z omeškania v súlade s ust. § 517 OZ. Súd preto priznal žalobcovi nárok na zaplatenie nesplatených častí istiny úveru, zmluvné úroky ku dňu účinnosti zosplatnenia úveru a od nasledujúceho dňa po zosplatnení len nárok na zaplatenie úroku z omeškania (teda od 19. 08. 2014 do zaplatenia). O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, teda na základe zásady úspechu. Mal za to, že žalobca bol, pokiaľ ide o uplatnenie žalovanej istiny, úspešný v plnej výške, a preto mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnej výške s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti rozsudku okresného súdu podali v zákonnej 15 - dňovej lehote odvolanie žalobca i žalovaná.

6. Žalobca v odvolaní namietal posudzovanie právneho vzťahu medzi stranami sporu podľa zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko úver poskytnutý na základe Zmluvy napĺňa negatívnu definíciu spotrebiteľského úveru v zmysle § 3 písm. c) a e) uvedeného zákona. Namietal aj právne závery okresného súdu ohľadom posudzovania práva žalobcu na úroky z istiny a ich priznanie žalobcovi len do splatnosti pohľadávky. Poukázal na § 261, § 497 a § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka a na to, že moment vzniku povinnosti dlžníka platiť úroky je v zákone výslovne uvedený a neodvíja sa od obsahu dohody

medzi stranami. Povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tomto zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. V súvislosti s týmito skutočnosťami žalobca poukázal na judikatúru viacerých odvolacích súdov Slovenskej republiky. V prípade, ak by žalobca po zosplatnení úveru nemal nárok na zmluvne dohodnutý úrok, došlo by na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, keďže jednoznačne vzniká na strane žalovaného držbou peňažných prostriedkov (nevrátením úveru) v období po zosplatnení úveru bezdôvodné obohatenie. Preto ak mal súd prvej inštancie za to, že žalobcovi po zosplatnení úveru už nepatria úroky vo výške podľa zmluvy o úvere, má sa vysporiadať právnou kvalifikáciou preukázaného a zisteného skutkového stavu, kedy žalovaný neoprávnene drží peňažné prostriedky žalobcu a požíva z toho úžitky na úkor žalobcu. Poukázal aj na článok III. ods. 3 X. D. V. F., a. s., v zmysle ktorého sa zmluvné strany dohodli, že banka bude účtovať úroky zo skutočných denných zostatkov úveru od 1. dňa čerpania úveru až do dňa, ktorý predchádza dňu úplného splatenia úveru. Rozsudok okresného súdu žiadal v napadnutom výroku zmeniť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalovaná v odvolaní namietala, že ju nemá právo súdiť štát, ktorý porušuje najzákladnejšie práva jej a jej syna dané im Ústavou SR. Poukázala na to, že nemá zamestnanie, nemôže pracovať a teda nemá ani príjem a je absolútne vylúčené, aby mohla platiť. Žiadala brať na zodpovednosť p. Zlaticu Páleníkovú, lebo v prípade OTP V. išlo o prenesenie hypotéky z A., ktorá bola poskytnutá K. P.. Žalovaná bola záložná ručiteľka, bohužiaľ urobila veľkú chybu, ale Z. I. z E. F. nemala úver schváliť. Žiadala rozsudok okresného súdu zrušiť a pokračovať v konaní na Krajskom súde v Banskej Bystrici a žiadala, aby bola braná na zodpovednosť Zlatica P., hlavný vinník celej tejto záležitosti týkajúcej sa D. V..

8. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná vo svojom odvolaní uviedla výlučne subjektívne dôvody spočívajúce v tom, že v súčasnosti je jej príjem vo výške XX,XX €. Žiadala, aby jej súd našiel prácu. Namietala, že žalobca nemal odstúpiť od zmluvy a za súčasnú zlú situáciu označila ako zodpovednú Zlaticu P.. Žalobca uviedol, že s p. K. P. nevstúpil do žiadneho právneho vzťahu. Žalovaná nepoprela uzatvorenie zmluvy o D. W. úvere, na základe ktorej jej žalobca poskytol peňažné prostriedky vo výške úveru XX.XXX,- € s tým, že sa jednalo o špecifický spotrebný úver zabezpečený nehnuteľnosťou. Žalovaná nepoprela, že si svoje záväzky zo zmluvy neplnila, porušila zmluvné povinnosti tým, že neuhradila svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti, a preto žalobca úver vyhlásil za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorázovo pred termínom splatnosti. Keďže odvolací návrh žalovanej neuvádza, v akom rozsahu napáda súdne rozhodnutie, z akých dôvodov bolo toto rozhodnutie súdu za nesprávne, ani čoho sa žalovaná domáha, žiadal odvolanie žalovanej odmietnuť z dôvodu nedostatku náležitostí.

9. Žalovaná v ďalšom svojom vyjadrení trvala na tom, že nie celý dlh je jej, časť z neho patrí K. P.. Taktiež trvala na tom, že D. V. od zmluvy odstúpila predčasne, hneď po uplynutí dvojročnej doby fixácie, pričom úver je až na 20 rokov. V ďalšom svojom vyjadrení žalovaná zopakovala svoje tvrdenia a uviedla, že si treba uvedomiť, že v tomto prípade ide o prenesenie úveru z A. financovaného X., ktorý bol na meno K. P.. Rovnaké skutočnosti zopakovala žalovaná aj vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu (č. I. 192 spisu).

10. Krajský súd ako súd odvolací odvolania prejednal viazaný rozsahmi a dôvodmi odvolaní (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, odvolací súd sa stotožňuje s jeho právnym názorom, že v súdnej veci ustanovenie § 3 písm. c) a e) zákona č. 129/2010 Z. z. vylučovalo posudzovanie spotrebiteľského vzťahu medzi žalobcom a žalovanou podľa ust. § 9 ods. 1, 2 tohto zákona. Paragraf 3 uvedeného zákona obsahuje negatívne vymedzenie spotrebiteľského úveru, a teda v zmysle § 3 písm. c) a e) zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľským úverom nie sú úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti a ani úver, ktorého účelom je splatenie úverov na základe zmlúv uvedených v písm. a) až d). Napriek tomu však okresný súd vzťah medzi stranami sporu považoval správne za spotrebiteľský v súlade s ust. § 52 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Úver poskytnutý žalobcom žalovanej síce nie je spotrebiteľský úver, avšak to neznamená, že zmluva medzi nimi uzavretá nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 OZ. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia - ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné

zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva.

12. Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Podľa ods. 2 v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

13. Napriek tomu, že úver poskytnutý žalobcom žalovanej nie je spotrebiteľský, okresný súd správne zmluvu uzavretú medzi nimi považoval za spotrebiteľskú a spor medzi stranami spor spotrebiteľský. Túto zmluvu súd považoval za platnú. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaná porušila podmienky zmluvy, v dôsledku ktorej skutočnosti žalobca pre neplnenie zmluvných podmienok úver predčasne zosplatnil a súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu, pričom pokiaľ okresný súd žalobcovi priznal úroky z omeškania z istiny len do doby zosplatnenia úveru, v tomto smere sa odvolací súd s rozsudkom okresného súdu v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). V tomto smere odvolací súd len poukazuje na to, že nie je viazaný pri svojom rozhodovaní rozhodnutiami iných krajských súdov Slovenskej republiky. Odvolaciemu súdu je známe aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 01. 05. 1996 uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe č. 55/1996, na ktoré poukázal žalobca v odvolaní, ktorý názor bol ale zmenený rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 4Obo/143/98, publikovaný v periodiku Zo súdnej praxe č. 4/2000, strana 181 - 184. Vo vzťahu k zamietavej časti výroku rozsudku súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nezmenilo nič, ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd poukazuje na to, že vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu (R59/1998) prešlo aj testom ústavnosti v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012. Že veriteľovi patria úroky len do zosplatnenia pohľadávky bolo rozhodnuté aj Krajským súdom v Prešove rozsudkom z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, s ktorým rozsudkom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Podľa tohto rozhodnutia „Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa

voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradíť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.“

14. Keďže tvrdenia uvedené v odvolaní neboli spôsobilé zvrátiť zistený skutkový stav, ani právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keďže žalobkyňa v ňom neuvádzala žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa predmetu sporu, ktorými by žalovaná preukázala, že zmluvu so žalobcom neuzavrela, že neporušila svoje zmluvné povinnosti, že žalobca nebol oprávnený zosplatniť predmetný úver a že neexistovali žiadne iné dôvody pre nevyhovenie žalobe a vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nepreukázala existenciu právneho vzťahu medzi žalobcom a p. Zlaticou P., krajský súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

15. Žalobcovi ani žalovanej v odvolacom konaní nevznikli žiadne trovy konania, pričom tak žalobca ako ani žalovaná v odvolacom konaní neboli úspešní, odvolací súd náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán sporu. Rozhodol tak podľa § 255 ods. 1 CSP v odvolacom konaní v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).